

GÖYƏRÇİN

4



Şeir



Nağıl



Hekayə



ATA MİRASI

(Portuqal nağılı)

Bir kişinin iki oğlu var idi. Bir gün kiçik qardaş atasına dedi:

-Mənə çatan mirası, ata payını ver. Onları götürüb bu ölkədən gedəcəyəm.

Ata oğluna çatası pulu verdi. Kiçik oğul dünyanı gəzdi, ancaq manat üstünə manat getirə bilmədi. Əksinə, atasının verdiyi pulların əksəriyyətini xərclədi. Müflisləşməkdən qorxan kiçik oğul geri qayıdanda eşitdi ki, atası ölüb. Böyük qardaş isə var-dövlət sahibi olub. Böyük qardaş kiçik qardaşa dedi:

-Mən sənə heç bir kömək eləyə bilmərəm. Ancaq atam öləndə mənə bir yeşik verib dedi ki, bunu kiçik qardaşına verərsən.

Kiçik qardaş həmin yeşiyi götürüb, böyük qardaşdan ayrıldı. Yeşiyi açanda onun içindən balaca bir zənci çıxdı. O dedi:

-Ağa, nə əmr etsən, hazırım.

Kiçik qardaş sevincək dilləndi:

-Mənə bir misli-bərabəri olmayan saray tik.

Kiçik qardaşın arzusu o saat yerinə yetdi. O da tezliklə var-dövlət sahibi oldu. Bunu eşidən böyük qardaşın paxıllığı tutdu. Qardaşına qonaq gələndə qutunu oğurladı. Zənciyə əmr verdi ki, ona gözəl bir saray tikdirsin, qardaşını isə həbsxanaya salsın.

Kiçik qardaş məhbəsdə olanda onun sədaqətli iti və pişiyi oğlana qonaq gəldilər. Vəziyyətdən xəbərdar olandan sonra and içdilər ki, qutunu oğurlayıb sahibinə qaytaracaqlar.

Onlar belə də etdilər. Böyük qardaş qutunu başının altına qoyub yatmışdı. Pişik quyruğunu sirkəyə salıb, onu böyük qardaşın burnuna tutdu. Oğlan başını qaldıraraq asqıranda it qutunu onun başının altından çəkdi.

İtlə pişik yekə bir boranı tapdılar. Onun içini oyub qayıq düzəldilər. Deryadan üzüb keçmək istəyəndə, qayıq çevrildi. Qutu dənizin dibinə getdi. İtlə pişik balıqlar padşahına yalvardılar ki, onların qutusunu tapıb versin. Balıqlar padşahı əmr edən kimi, balıqlar qutunu tapıb gətirdilər. İtlə pişik qutunu aparıb məhbəsdə sahibinə çatdırdılar. Kiçik qardaş qutunu açıb zənciyə əmr etdi ki, onu məhbəsdən xilas etsin. Oğlan məhbəsdən azad olub qardaşının yanına gəldi. Dedi ki, mən sənə heç bir pislik eləmək istəmirəm. Gəl ikimiz də əl-ələ verib xoşbəxt yaşayaq. Belədə atamızın ruhu şad olar.

Onlar qucaqlaşaraq barışdılar və xoşbəxt ömür sürməyə başladılar.

KEYİRXAH OVÇU

(Şimali Amerika hindularının nağılı)

Biri var idi, biri yox idi, bir ovçu var idi. O, çox xeyirxah ovçu idi. Elə buna görə də heyvanlar və quşlar onu çox sevirdilər.

Bu ovçu heç zaman təhlükəli çayda üzən marala güllə atmaz, heç bir heyvanı balalarının yanında vurmazdı. Ovladığı heyvanın, quşun ətindən digər vəhşilərə də pay saxlayardı. Ayı üçün bal, qarğa üçün qarğıdalı dənisi saxlamaq onun adəti idi. Hətta gölə, çaya balıqlar üçün də yem almağı unutmazdı.

Bir dəfə ovçunun başına fəlakət gəldi. O, ovçu yoldaşlarından ayrı düşüb meşədə azdı. Vəhşi bir qəbilənin övladları onu huşu gedənə qədər döyüb, çaya atdılar.

Düşmənlər çıxıb gedəndən sonra canavar qan iyi ilə gedib onu tapdı. O, bərkəndə ulayıb bütün heyvanları və quşları köməyə çağırdı. Ayı pəncəsini ovçunun sinəsinə qoyub dedi:

-Hələ bədəni istidi, ölməyib.

Heyvanlar və quşlar bir yerə yığılıb məsləhətləşdilər ki, ovçunu ölümün pəncəsindən necə xilas etsinlər.

Onlar bildikləri, tapdıqları dərman bitkilərini yığıb məlhəm düzəldilər. Bu dərmanı ovçunun bədənində sürtə-sürtə dua oxumağa başladılar.

Ovçu tam özünə gəlməyə də, elə bil sehrli bir dünyaya düşmüşdü. Qəribə idi ki, o, heyvanların və quşların dilini başa düşürdü.

Heyvanlar və quşlar ondan xahiş etdilər ki, bütün ovçu yoldaşlarını da özü kimi xeyirxah olmağa səsləsin.

Ovçu gözlərini açanda yanında heç kəsi görmədi. Ancaq dövrəsində çoxlu heyvan, quş ləpirləri görəndə hər şeyi təzədən xatırladı.

Ovçu yerindən qalxıb evlərinə getdi. Başına gələnləri bütün ovçu dostlarına danışdı.

Tərcümə edib işləyəni:
R.Y.ƏLİYEV

Rəssam
Mətanət

